

L'Església roman en el cenacle

Romà Casanova, bisbe de Vic

El cicle litúrgic de Pasqua es clou amb la Pentecosta. En aquesta solemnitat celebrem que el fruit del misteri pasqual de Crist, el do de l'Esperit Sant, es vessa sobre l'Església, aquell primer nucli de deixebles de Crist —els Dotze, incloent-hi Maties, Maria, les dones— aplegat en el cenacle, el mateix lloc on Jesús amb els seus deixebles celebrà la santa Cena.

La Pentecosta ens recorda que l'Esperit Sant impulsa l'Església a sortir a evangelitzar sense deixar mai el cenacle de la pregària

De fet, la Pentecosta és el dia del naixement de l'Església, en el sentit que comença el seu camí de la missió amb la força promesa pel Pare, com digué Jesús, *que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits de la terra* (Ac 1,8). Els deixebles de Jesús van sortir del cenacle, amb la força de l'Esperit, anunciant l'Evangeli, la bona notícia de la salvació de tots els homes per Jesucrist, mort i ressuscitat. Aquesta és l'Església de tots els segles: evangelitzadora arreu de la terra i fins a la fi del món.

Enmig dels problemes, les desil·lusions i les esperances, les anades i tornades de les ideologies, els fracassos i els reptes de la nostra època, l'Església és exhortada a romanre fidel al seu naixement. Fou en el cenacle on rebé la força que la impulsa a seguir «peregrinant entre les persecucions del món i els consols de Déu» (St. Agustí, *La ciutat de Déu*), i solament en la mesura en què romanguí dins el cenacle serà fidel al que ha rebut com a do de Déu: ser presència i testimoni de Crist. Per això, podem dir que en l'Església es fan presents les dues realitats: la de sortir i la de

romandre en el cenacle. Aquesta és la lluita, tant personal com comunitària, de tot cristià. No pot haver-hi autèntica acció missionera i caritativa sense pregària i celebració; i, a l'inrevés, l'autenticitat del «cenacle» es manifesta en les obres de servei caritatiu i evangelitzador.

La Pentecosta ens aboca al testimoniatge cristià. Tots, en raó del nostre baptisme, hem de sentir en el nostre cor la urgència evangelitzadora; i, al mateix temps, hem de dur en el nostre cor el cenacle. L'oració, també tant la personal com la comunitària, és una necessitat que ens recorda on vam néixer. El Senyor suscita entre nosaltres, de manera remarcada en el jovent, l'experiència de la pregària. Cada persona i cada comunitat que preguen junts —assenyaladament, en l'Eucaristia i en l'adoració eucarística que perllonga els fruits de la missa— esdevenen un cenacle, enmig de la societat, que impulsa a sortir duent al cor, als llavis i a les mans Crist, amb la força de l'Esperit Sant.

